

Natura umană, legea păcatului și Legea Duhului

17 iunie 2008

Gili Cârstea

Aș dori să reiau o idee pe care am discutat-o ieri, și anume faptul că natura umană nu este, în sine, bună sau rea. Ea nu a fost creată defectuos, spre a necesita o viitoare eliminare, eradicare, înlocuire. Natura umană produce efecte doar datorită legii la care este conectată.

Pavel spune acest lucru în magistrala lui epistolă către romani. Omul firesc, urmașul păcătos al lui Adam, nu cunoaște legea lui Dumnezeu. Crede că totul este bine. În momentul când află de ea, se întâmplă ceva interesant. Ascultați:

„Fiindcă, după omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele” (Rom 7:22-23).

Abia când apare cunoștința Legii lui Dumnezeu omul înțelege că în el funcționează o altă lege, pe care Pavel o numește „legea păcatului și a morții.”

Legea păcatului și a morții nu este compatibilă cu Legea lui Dumnezeu, și de aceea ele nu pot lucra în aceeași minte simultan. Da, Legea poate să ne placă, ne dorim să trăim în ascultare de ea, dar nu se poate. Suntem sub jurisdicția legii păcatului și a morții, care nu permite alt mod de comportare. Pavel merge cât se poate de departe cu acest concept (lucru care cred că i-a speriat teribil pe ucenici):

„Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac! Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine” (Rom 7:18-20).

Aceasta este cea mai neagră robie posibilă. Omul se află la discreția legii păcatului și nu poate face nimic bun, oricât ar dori. Ei bine, evlavia fără putere care se predică astăzi în biserică încearcă imposibilul, năucindu-i pe oameni cu îndemnuri și sfaturi bune, în speranța că vor evolua, reușind să facă binele pe care îl doresc. Aflată sub controlul legii păcatului, inima nu se poate supune Legii lui Dumnezeu, iar educația în această direcție nu produce decât o mai profundă subtilitate în nelegiuire.

Pavel a formulat cea mai grăitoare definiție a laodiceanismului: „Astfel dar, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământească, slujesc legii păcatului” (Rom 7:25).

Definiția împarte biserica în două:

Stânga liberală spune: „Da, așa este corect, este normal să slujim legii păcatului. Dumnezeu nu ne cere să trăim fără păcat acum; pentru așa ceva avem timp în cer. Cât timp vom avea acest trup supus putrezirii este normal să păcătuim, și Dumnezeu nu așteaptă altceva de la noi.”

Dreapta radicală spune: „Nu există așa ceva. Dacă slujești Legii lui Dumnezeu cu mintea, poți sluji și cu firea pământească. Totul ține de voință, de dispoziția de a respecta regulile cunoscute, de a aplica cerințele Legii cu rigurozitate.”

Pavel nu susține asemenea interpretări. El contestă ambele variante, și oferă o altă soluție, pe care mesagerii din 1888 au perceput-o corect. Prin declarația „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Rom 7:24), el declară falimentare ambele poziții susținute în biserică, și procură cheia pentru soluția noului legământ, pe care o dezvoltă în capitolul următor.

Ascultați:

„Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului.”

Condamnarea încetează pentru cei care „nu mai trăiesc după îndemnul firi pământești.” Cum se face acest lucru, care puțin mai înainte era imposibil?

„În adevăr, Legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.”

Bun. Deci a apărut o schimbare a legii care controlează natura omenească. Legea tiranică a păcatului este înlocuită de Legea Duhului de viață, aceea care era instalată și în Hristos.

„Căci - lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere - Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului...”

Aici avem temelia și stâlpul central al evangheliei. Dumnezeu a ridicat un Profet, din mijlocul poporului Său – așa cum spunea Moise – spre a arăta că omul poate trăi fără păcat atunci când este făcut părtaș de natură divină. Când Legea Duhului de viață este scrisă în inimă, când Duhul Se întoarce în locuința Lui, legea păcatului este aruncată afară, iar omul poate trăi în acord cu Legea, poate face binele pe care altădată nu reușea să-l facă. Ceea ce a realizat Hristos este la îndemâna tuturor:

„...pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, cari trăim nu după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului. În adevăr, cei ce trăiesc

după îndemnul firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești; pe când cei ce trăiesc după îndemnul Duhului, umblă după lucrurile Duhului.”

Natura umană este la dispoziția legii care o controlează. Suntem sub controlul legii păcatului? Atunci așa trăim și altfel nu se poate, oricât ne-am dori noi să se poată. Suntem sub Legea Duhului de viață? Atunci așa trăim, și nici moartea nu ne poate obliga să păcătuiim.

Iată consecințele celor două sisteme de guvernare, și imposibilitatea de a le face să colaboreze:

„Și umblarea după lucrurile firii pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace. Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu.”

Ei bine, ce face diferența între a fi pământesc sau duhovnicesc? Unde este deosebirea? Care este mijlocul prin care un om pământesc devine duhovnicesc?

„Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.”

Aceasta este nunta, părtășia cu natura divină, împlinirea noului legământ, curățirea sanctuarului, Ziua Ispășirii finale. Când Duhul Se întoarce în locuința Sa părăsită, s-a terminat cu păcatul, cu umblarea după lucrurile firii pământești. Și Pavel încheie magistral cea mai elocventă descriere a evangheliei:

„Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănilor. Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (Rom 8:10-11).

Soluția descrisă aici nu fost încă aplicată, ea fiind împinsă mereu în viitor de necredința bisericii lui Hristos. Aceasta este credința lui Isus, pe care nu o avem, împotriva căreia luptăm, și pe care o suplinim cu variantele schioape ale teologiei populare.

De aceea, invitația la nuntă rămâne actuală, și am fost avertizați că vine timpul când cerul ne va lăsa de capul nostru, la holda și negustoria noastră, alcătuind mireasa Sa din cei mai improbabili candidați la glorie.
